

[Poul Hansen (Kalundborg).]

om, at regeringen havde søgt at forme skatte-
lovforslagene sådan, at der fremkom en for-
deling af byrderne på de forskellige samfunds-
grupper. Forbrugsafgifterne vil komme til
at hvile på hele befolkningen, og man vil
kun kunne frigøre sig for dem ved at give
afkald på visse nydelser. Derudover lægges
gennem værneskatten og forsvarslånet en
særlig byrde på de skuldre, der kan bære
mest. Det er en rimelig fordeling, så sandt
som det allerede i forvejen kan være van-
skeligt nok for medborgere med jævne ind-
tægter at klare dagen og vejen.

Det valutaunderskud, vi nu må træffe
foranstaltninger imod, kommer ikke over
os som en tyv om natten. Det har i nogle
måneders stået klart, at vi måtte regne med
visse valutavanskeligheder, og regeringen
har i så henseende sagt klart fra samtidig
med, at den havde gode grunde til at
afvente sommerens udvikling, sådan som
det er sket. Det viser sig da også nu, at
tidspunktet ikke er forpasset, idet det
største problem knytter sig til udviklingen
i det kommende år.

Jeg synes, der er grund til kraftigt at
slå fast, at valutaunderskuddet ikke er
udtryk for, at Danmarks økonomi er inde
i en sådan misère, som oppositionens presse
og talere i denne sommer har forsøgt at
fortælle befolkningen. Når således det
ærede medlem hr. Harald Petersen på et
møde i Sydsjælland har fortalt sine til-
hørere, at vi stod i præcis samme situation,
som da tyskerne forlod landet, så er det
en agitation, som først og fremmest rammer
sin ophavsmand. Det må nemlig fastholdes,
at produktionen her i landet er så høj som
aldrig tidligere. Landbrugsproduktionen er
nu praktisk talt på højde med førkrigs-
niveauet, og industriproduktionen ligger
meget væsentligt højere, vel op mod 50 pct.
højere. Som den højtærede handelsminister
påviste, er investeringen øget meget stærkt
de sidste to år, og vi har bl. a. herunder et
meget kraftigt byggeri, der jo næsten er
fordoblet fra perioden under regeringen
Knud Kristensen, og medens eksporten i
1947 udgjorde knap 2 400 mill. kr., skønnes
den i år at komme op på næsten 4 300
mill. kr., d. v. s. en forøgelse på op imod
2 milliarder kr. Det er rigtigt — og det
bør vi fremhæve stærkt —, at Marshall-
hjælpen har sin væsentlige andel i det gode
resultat, men der er også blevet arbejdet
godt her i landet, og hvis den høje regering
havde ført en så forfejlet politik, som
oppositionen fortæller, var disse resultater
ikke nået. Samtidig er også forsynings-

situationen forbedret, hvilket alene kan
ses deraf, at der nu kun er tre rationeringer
tilbage.

Når vi nu står overfor et valutaunders-
skud, som gør særlige indgreb nødvendige,
er årsagen altså ikke den, at arbejdet har
ligget brak i landet, at vi ikke har bestilt
noget. Man kan tværtimod sige, at hvis
vi havde fulgt de konservatives råd om
kreditindskrænkning og dermed sat byg-
geri og anden investeringsvirksomhed delvis
i stå, hvis vi altså havde arbejdet mindre
og produceret mindre, havde det vel ikke
foreligget noget valutaproblem, men prisen
havde hele samfundet måtte betale i form
af svigtende genopbygning, og en del af
arbejderbefolkningen havde måttet betale
en ekstra pris i form af arbejdsløshedens
forbåndelse.

Jeg er overbevist om, at befolkningens
store flertal er enig i, at det har været rig-
tigt at føre en politik, som sætter produktion
og beskæftigelse i første række, en
politik, hvis resultat bl. a. kan aflæses af
disse sommermåneders meget lave arbejds-
løshedstal, eller sagt positivt, i den kends-
gerning, at der aldrig på noget tidspunkt
har været en så stor beskæftigelse, aldrig
har været så mange hænder i arbejde.

Årsagen til valutaunderskuddet er som sagt
ikke svigtende dansk foretagsomhed eller
forsømmelser i den førte politik. Som den
højtærede handelsminister klart påviste i
sin fremsættelsestale, har underskuddet sin
rod i den internationale prisudvikling, der
er gået Danmark imod. Så mange usikre
forhold, som forelå, da vi skiltes i maj, var
det rigtigt af regeringen at se tiden an, og
så meget er i hvert fald givet, at opposi-
tionen i denne sag ikke har nogen som helst
ret til at kritisere regeringen herfor. For-
holdet er nemlig det, at det stod i den sam-
lede oppositions magt i foråret at gennem-
tvinge en anden fremgangsmåde, hvis den
havde ønsket det, og hvis den havde været
enig derom, men den ønskede det ikke, den
var ikke enig derom. Det havde været
muligt at kræve rigsdagen ind til hurtig
handling, da regeringen mødtes med parti-
ernes repræsentanter til drøftelse den
23. juni. Man rejste ikke et sådant krav,
og den højtærede handelsminister havde jo
ret, da han sagde, at det, vi hørte mest
til fra oppositionen i foråret, bortset fra
det konservative krav om kreditindskræn-
king, var kravet om mere liberalisering,
større frilister, større import, større forbrug
herhjemme af danske eksportvarer, altså
altsammen krav, som gennemført ville have
gjort valutasituationen endnu vanskeligere.